

fige, hvor langt Ejeren skal kunne fordre sit privilegerede Staae respekteret til Siderne i en Afstand, som Nævnet nærmere skal bestemme. Det er en nødvendig Foranstaltning, for at Fiskerne kunne vide, i hvilken Afstand fra Vand deres Fiskeri kan begynde uden at blive vist til Side af en Grundejerret, thi det er ganske klart, at hvis vi ikke sætte denne lovbestemte Grænse, er der ingen Grænse for, hvor langt Grundejerne kunne gaa til Søs, kunne fordre en vilkaarlig Sideafstand, med andre Ord, dominere alt Fiskeri, hvis man tager Sagen i dens yderste Konsekvens. Udvalget har derfor ment, at Lovgivningen maa fastslaa en Regel for hele Landet om, hvor langt Grundejeren kan sætte sit Redskab som privilegeret, men desuden kan han fortsætte med sine Kuser som enhver anden Fisker og faa en Sideafstand respekteret af 50 Favne. Netop dette sidste Punkt vil jeg fremhæve, altsaa, at Grundejeren beholder en Beskyttelse ud over den privilegerede Ret af 100 Favne. Jeg nævnte før, at det ogsaa maa anses for en Fordel for Grundejerne, at der sættes en Grænse for, hvor langt de privilegerede Redskaber kunne gaa. Derved vil jo nemlig den Kappelstrid ophøre, som har hersket mellem Grundejerne om at komme længst ud; naar en Grundejer sætter to Kuser ud, maa en anden Grundejer ogsaa sætte to, for at den ene ikke skal komme længere ud end den anden. Deraf følger, at man gaar længere og længere ud, og det er et stort Spørgsmaal, om det er til Gavn for Fiskeriet. Naar det hedder i Christian den Ties Danke Lov, at denne privilegerede Nalegaardsret ikke maatte staae „Kongen“ og „den menige Mand“, er det vel ogsaa tilfaldet netop at beskytte den menige Mand, Fiskerne, og hvis man nu vilde indrømme, at Grundejernes Ret til at sætte disse Kuser ud var ubegrænset, havde man jo virkelig ikke taget Hensyn til det Grundlag, hvorpaa denne Nalegaardsret i sin Tid blev givet. Jeg er det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) meget taknemlig for den Støtte, han har ydet dette Lovforslag i Tinget ved Sagens tidligere Behandlinger, og jeg vil haabe, at det maa være et godt Barjel for Sagens Gang i Tinget her ovenover. Det ærede Medlem repræsenterer jo Grundejernes Interesser herude, og han har jo baade ved Sagens 1ste Behandling anbefalet at fortolke den hidtil gældende Ret saa gunstigt som muligt for Fiskerne og endogsaa ved Sagens 2den Behandling her i Tinget støttet Forslaget, saaledes som det foreligger her.

Hvad det Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem fra Helsingør (C. Rasmussen) berørte, idet han erklærede, at han ikke kunde

stemme for Lovet af Hensyn til det Maal, der er fastsat for Øresund, forstaar jeg ikke rigtig hans Stilling. Det er jo dog indlysende, at Øresundsfiskerne maa kunne taale det samme Maal som enhver anden Fisker her i Landet, og det vil jo i de første to Aar være ens for Øresund og andre Egne i Landet. Jeg har den Tillid til Administrationen, Regeringen, at hvis den efter nøjere Undersøgelse finder, at dette Maal skulde være ødelæggende, økonomisk ruinerende for den Befolkning, som bor deroppe mellem Helsingør og København, er jeg overbevist om, at den vil søge Konventionen ændret paa dette Punkt ved Forhandlinger med Sverige, og den har jo altid et Middele til at opnaa en Forandring, idet den kan opsigte Konventionen. Jeg har ingen Betænkelighed ved at gaa med dertil, og jeg støtter mig ogsaa i den Retning til en Udtalelse af det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage). Ved Konventionens første Behandling her i Tinget udtalte nemlig det ærede Medlem følgende — det staar Sp. 919 i Folketingets Forhandlinger for 1895—96 —: „Jeg skal væsentlig indskrænke mig dertil, idet jeg blot skal tilføje, at jeg tror, trods de Klager, der ere komne fra adskillige Fiskere i Øresund over Bestemmelserne i Konventionen, at de mere tænkende Fiskere mellem dem alle indrømme, at det vilde være et væsentligt Gode, om Konventionen, saaledes som den er afsluttet og forelagt her, kunde blive vedtagen.“ Den ærede Ordfører oplæste et Andragende, der var indsendt fra Listet om Statens Medvirkning til en Indplantning af Rødspætter, som allerede er paabegyndt med saa stor Fordel og saa godt et Resultat i Listet Bredning. Jeg vil meget anbefale at støtte dette Forslag, og jeg haaber, at den højt ærede Landbrugsminister vil søle sig opfordret til at fremsætte et Lovforslag om Ordningen af denne Sag. Dette Forband maa jo selvfølgelig blive et Undtagelsesforband, et Slags Forsøgsforband, og jeg tror, det vilde have stor Betydning netop for Bemyttelsen af disse mange Undermaals-Rødspætter, man faar op levende, at kunne indplante dem paa saadanne Arealer, hvis det viser sig at være økonomisk forvarligt. Naar man nu vilde spørge om det Lovforslag, som nu foreligger her i denne Form, er et Fremskridt fra det nu værende, og om det er tilfredsstillende, vil jeg for min Del svare, at jeg finder, at det paa alle Punkter indeholder betydelige Fremskridt. Ja, der er dog een Undtagelse, men af Hensyn til Konventionen har jeg ment at kunne tiltræde det Forslag, skønt jeg i Grunden ikke billiger det. Det